

ГОДИНА IX.

ПОЗОРИШТЕ.

БРОЈ 20.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

Изази свагда о дану сваке представе на по табака. — Стоји за Нови Сад 40, а на страну 60 новч. месечно. — Претплата се шаље администрацији „Позоришта“, у матичином стаду, у Новоме Саду.

Х А М Л Е Т.

Трагедија у 5 чинова, од Виљема Шекспира, с енглеског превео др. Лаза Костић.

(Наставак.)

Краљ.

Сећа се оца.

Офелија.

Молим вас, не спомињимо то; ал' ако вас ко пита шта то значи, кажите му ово:

(пева:)

Сутра је Видов-данак, хој,
А ја ћу с прва вида
Доћи под прозор, девојко, твој,
Да будем твоја Вида:
Обрну се, обрну се,
На грудима је згрева,
Ал' кад је, пусти, на поље пусти,
Никада више дева.

Краљ.

Лена Офелијо!

Офелија.

Збиља, на! Нећу вам се клети, ево крај:

(пева.)

Тако ми Богородице,
Срамота, куку, тужно!
Не штеди момак, чим си му на домак;
Тако ми петла, ружно.
Узећеш ме, рек'о си ми,
Док ме не испрелама;
А он одговара:
И уз'о бих те, вере ми,
Да ниси дошла сама.

Краљ.

Од кад је тако?

Офелија.

Ја се надам, све ће бити добро. Морамо се стрпети; ал' ја не могу а да не плачем, кад

помислим, да ће га метнути у хладну земљу. Мој брат ће дознати то, и тако вам хвала на вашем добром савету. Хајде, моја кола! Лаку ноћ, госпође; лаку ноћ, слатке госпође: лаку ноћ, лаку ноћ! (Одлази.)

Краљ.

Идите за њом узастопце; чувајте је добро, молим вас.

(Одлази *Хорације.*)

О! отров јада дубоког; па све са смрти очине. Сад узми то, О Гертрудо, Гертрудо!
Навале л' јади, нема уходе, но војском свом. Убијен отац јој, от'ш'о ти син, причинив себи сам, заслужен' прогон: народ заглибљен, у мислима, у сумњи нездрав, густ, са смрти доброг старца; ми слудовасмо сахранив кришом га. Офел'ја јадница застранила од себе, ума свог, без ког смо слике, ил' живина тек: Још сувише јој јутрос дође брат из Францеске потајно, код куће чудом се храни, засео у облак, шаптачи с' нашли да му трују слух причама кужним смрти очине; по невољи ће, другог немајућ', имена наша носит' клевета од уста па до уста. Драга Гертрудо, картачем то ме бије убојним, задајућ' смрт до смрти.

(Чује се бука изнутра.)

Краљица.

Куку! Какав хук?

Улази један Господин.

ИЗ ГЕТЕОВОГ „ФАУСТА“.

(Свршетак.)

Маргитина соба.

Маргита сама поред преслице.

Срце ми се стеже,
Мира немам ја;
Ах, нећу га наћи
Никад, никада.

Није л' он уза ме,
Гроб је мени стан,
Цео свет је мени
Мрзак, отужан.

Бедна моја глава
Болна ми је сва,
Бедно моје срце
Мучи невоља.

Срце ми се стеже,
Мира немам ја;
Ах, наћи га нећу
Никад, никада.

Њега ради стојим
На прозору ту,
Њега ради идем
Тек на улицу.

Поносит му корак,
Племенити стас,
Усана му осмех,
И чаробан глас,

Његових очију
Чарни мамилац,
А руке му стисак,
Па тек — пољубац!

Срце ми се стеже,
Мира немам ја;
Ах, наћи га нећу
Никад, никада.

Моје срце тежи
Њему само тек,
Да га стиснем, држим,
Док ми траје век!

Пољубити њега,
Како б' хтела ја,
На пољупцу томе
Ма изданула!

—ћ.

Л И С Т И Њ И.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(Циганин. Позоришна игра у 3 чина, од Е. Сиглигетије, посрбио Јустин Милан Шимић, за позорницу удесио А. Хаџић, музика од А. Милчинског.)

Наш добро познати „стари Цига“ прешао је преко наше позорнице 19. фебруара о. г., али, на жалост, не онако сјајно, не онако складно у целини и у појединостима као некад. „Циганин“ је ишао код нас све досад, да је права милина и сушта наслада била гледати га. Слободно је могао поднети и за тако звани „Mustervorstellung“. А сад? Боље да се и не даје кад не може више засинути у старој слави својој. Једини је г. Лукић (Живко) био онај стари Цига од некад, ма да се и на њему самом видила нека малаксалост. Да л' је то долазило од нерасположења, или од тешке туге, што га околица није више онако својски пот-

помагала у игри његовој? Признајемо, до душе, да је тешко одржати своју добру вољу, а још теже бити при добром хумору, кад је све око нас без воље, без права живота! И г. Ј. Добриновићка, та вредна и честита глумица, није била она оштроконђа Ракила као обично. Да л' је томе крив био Глиша Краткић (г. Суботић), који се „лепој жени“ није умео за доста удварати; или муж јој Макса (г. И. Станојевић), који није знао „лепо се разговарати“ с њоме, и који као да се највећма бринуо о томе како да се напије руменике и онда, када томе није места било; или су можда томе криве биле Пела (г. Л. Петровићева) и Сока (г. Т. Лукићка), које су се тако збуниле, да су и говоре своје промениле, па је Сока довршила што је Пела почела, а Пела дочела, што је Сока почела? И гђа Љ. Динићка није била она Евица, која гине, мре за драганом својим. Па и у сцени, кад скида с главе своје венац, није

показала оне одлучности, ону енергију, која се захтева, кад се чини такав одсудан корак. Г. Барбарић има обичај, да стисне вилице, ап да говори кроз зубе, те тако увек изгледа као да се мази, а то најмање приличи Петку, који увек из пуног срца говори. Па је лоше среће био и у певању: час је њега вијала музика, а час он музику, једва су се могли наћи. Гђца Љ. Хацићева (Ружица) била је и сувише бела циганка. Може бити да је то узрок, што није била она жива, окретна, страсна циганска девојка, која полуди од силне љубави за драганом својим. Треба да се мало више задуби у своју улогу, па ће јој одмах боље поћи за руком кад почне из лудила к себи долазити. Чудимо се јако г. Димитријевићу како је могао од Јефте пандура направити онаку накараду, правог „кашперла“, промуклог пијанца, да му ниси могао ни десету разабрати. Он иначе марљиво изводи поверене му улоге, па тако не разумемо, шта га је снашло, да се луди и тамо, где лудовању места није. „Јуксови“ могу поднети у лакрдијама, па и тамо тек с мером, јер иначе постају отужнима. Г. Марковић је лепо изгледао као девер, али као да је заборавио на своју деверску дужност, кад се није нашао при руци, да изведе Ружицу. Г. Љ. Станојевић (Ђорђе) како је почео, тако је и завршио плачним гласом своју улогу. И певао је тако тужно, да смо страховали, да ће од силне туге на једанпут умукнути. Г. Динић био је весео кум, смешили су му се чак и бркови, и обрве а г. Рашић доста окретан кишбиоров.

О самом певању за сад толико, да је боље никако него тако певати. Штедити и чувати треба гласове, али не на позорници већ на другим местима. Још да није коло живо одиграно, па на бурно захтевање и поновљено, изашли бисмо из позоришта раздешеном душом, са свим незадовољни.

Ни на једној представи ван претплате није било досад толико света као на овој. То је најбољи доказ, да публика радо гледа сваки комад, који јој се допада, па ма то и „стари“ био.

На завршетку представе изазван је г. Лукић, који је то потпуно и заслужио, јер му је његов Живко циганин стекао лепа гласа не само у нашем него и у страном позоришном свету. С.

П О З О Р И Ш Т Е

* (Народно позориште у Загребу): „Нар. Нов.“ пишу: „Добром случају и госпођици Алми Стефановићевеј имамо захвалити срећу, да смо баш јучер (17. фебруара) — пуних двеста једанаест година иза смрти бесмртнога Молијера — у исто време са париским обожатељима ненадкриљенога генија комедије, гледали „Силом болесника“ (Ma-

lade imaginaire), онај умотвор, који је уза сву своју силну комичност за векове овенчан венцем најузвишеније трагике, јер је у тој комедији, приказујући главну улогу, Молијер, великан писац и великан глумац, испустио узвишени дух свој.

Представа је била и у нас доиста занимљива. Г. Сајевућ у улози *Аргана*, силом болесника, поштено је радио, да нам смешни значај Молијеров у читавом његовом обсегу прикаже природно и доследно. У суботу му је то, међутим, још боље за руком пошло него синоћ, јер је синоћ, недељном општинству за вољу, допуштао себи по нешто екстраваганције, која није ни ношто оправдана. — Наша гошћа гђца А. Стефановићева, решила је своју улогу, с обзиром на приказивање, веома добро; смета јој само још језик, како смо већ пре споменули. Ми ћемо се, у осталом, на њезину *Toanery* још једном осврнути. — У сваком погледу била је готово изврсна госпођа *Флидерова* (жена Арганова), а гђици М. *Фрајденрајсовој* морамо бити већ на том захвални, што је само њеним суделовањем у опште омогућена представа. — Комичне фигуре *Дафоријуса* одиграли су г.г. *Симић* и *Жагар* на велико задовољство општинства, који радо гледа лакрдијашке јунаке. Ипак је г. *Симић* нешто прекрупним бојама насликао свога доктора. — Веома лепо и природно приказивао је свој призор у 3 чину г. *Савић*, а успео је у малој својој улозици и г. *Амић*. — А сада нам је истакнути једну малу особицу, која иначе неби спадала под критику, али је својим приказивањем изненадила и усхитила и критичаре и свакога пријатеља уметности а и деце. *Мала Анка* зове се та нежна и лепа особа, а кћи је једнога столара (г. Микше), која би нашем позоришту, да се нађе какав мецена, који би је одгојио и пригрлио, постала може бити звезда првога реда — толико је у ње талента, драматичке снаге и живота. Да сам *Жил Жанен* и да сам у француском народу, написао би чланак оном ватром и оним усхићењем, којим је он писао, кад је открио ружну али генијалну *Рашелку* — но ја нисам *Жанен* и ми нисмо Французи, па ми је само забележити, да је усхићено општинство и синоћ и прексиноћ изазвало малу Анку до осам пута. Она је својим красним и благим појавом потиснула све своје „колеге“ у назадак. Хоће ли се наћи какав мецена? Има ли гдегод у нас која душа за уметност одушевљена а имућна? Ох, како бих радо јавио, да се нашао човек, који би од мале створио велику Анку! А велика Анка, буде ли оно што обећава мала, начинила би и свог добротвора, ако је сада мален у друштву, великим у народу и уметности.“

Издаје управа ерског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

20. ПРЕДСТАВА.

У ПРЕТПЛАТИ 14.

У НОВОМЕ САДУ У СУБОТУ 25. ФЕБРУАРА 1884.

ПРВИ ПУТ:

П Р О В О Д А Ц И Ј Е.

ШАЉИВА ИГРА У 5 ЧИНОВА, НАПИСАО МИЛАН САВИЋ.

(Ова шаљива игра добила је од „Матице Српске“ расписану награду од 200 фор. а. вр.)

О С О Б Е:

Радићка, богата удовица	Д. Ружићка.
Веселин, њен син, правник	Барбарић.
Даница, њена кћи	Л. Петровићева.
Манојло Шарић, њен брат	Лукић.
Симка Весова, њена пријатељица	Ј. Добриновићка.
Рајко Петровић, млад адвокат	Димитријевић.
Илија Машин, економ	Динић.
Север Драгић, његов пријатељ	Ружић.
Мајерка, посластичарка	Љ. Динићка.
Јуца, собарица код Радићке	Т. Лукићка.
Први	И. Станојевић.
Други	Љ. Станојевић.
Трећи	Рашић.
Четврти	Марковић.
} гост посластичарке Мајерке на шеталишту	

Збива се у већој вароши.

У недељу 26. фебруара: „ГРАНИЧАРИ“. Позоришна игра у 3 чина, с певањем, написао Ј. Фрајденрајх, за српску позорницу удесио А. Хаџић, музика од А. Максимовића.

Улазнице се могу добити у писарници позоришној од 9—12 пре подне и од 3—5 после подне, а у вече на каси.

Бољује: П. Добриновић.

ПОЧЕТАК У 7 А СВРШЕТАК У 10 САХАТА.